

BÔ YIN RÂ

EREDIENST-MAGIE
EN
MYTHE

AURORA PRODUCTIONS

© Kober Verlag AG, Bern

© Aurora Productions, Zuid-Scharwoude 2013

www.aurora-productions.com

www.boyinra.nl

Oorspronkelijke titel: Kultmagie und Mythos. In 1924 voor het eerst uitgegeven door Verlag Magische Blätter, Leipzig

Nederlandse vertaling door M. ter Marsch-Keen:

2^e druk, bewerkt door Pieter M. G. van Exter

ISBN 978-9073007-307

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bij het vertalen uit het oorspronkelijke Duits is geprobeerd de taal van Bô Yin Râ, waarin ritme en klank van veel betekenis zijn, in het Nederlands te laten meeklinken. Dit geeft samen met het taalgebruik uit de eerste helft van de vorige eeuw aan de vertalingen vaak een wat gedragen toon. De auteur gaf door middel van gespatieerde letters nadruk aan bepaalde woorden en zinnen; deze wezenlijke accenten worden in dit boek aangegeven met cursieven.

HET WERK VAN DE MENS

Ik ken op deze aarde niets dat groter voor mij is dan het *geesteswerk* van de mens! Het geestelijk werk van de mens moet ik bovenal *daar bewonderen* waar dit hemzelf *te groot* toeschijnt en hij zich *goden* scheidt naar zijn beeld!

De hoge waarde daarvan kan voor mij nooit verloren gaan door de woorden: "Nu hebben we eindelijk ingezien dat dit geesteswerk, dat we als een *daad der goden* hebben vereerd, feitelijk van de *mens* afkomstig is".

Ik weet dat al het *geestelijke* op deze aarde steeds de *mens* nodig heeft om voor mensen in verschijning te treden en door hen te kunnen worden vernomen...

Ook de zelfgeschapen *goden* van de mens kan ik nog eren *ter wille van hemzelf*.

Daarin zie ik het beste uitgebeeld wat in hem is!

De schepselen van zijn geest, die hij boven zichzelf heeft omhooggeheven om ze te dienen, tonen mij zijn *eigen* grootheid...

Het beeld van *eigen* hoogheid heeft hij

geschapen om zich ervoor te buigen...

Zo is ook menige verheven *eredienst* en de wijze *mythe* ervan mij nog heilig ter wille van de mens: als een *werk van de mens*.

De *mythe* toont mij de *mens* in een *goddelijk beeld*.

In de *eredienst* zie ik hem *het goddelijke in zichzelf vereren* – benoemd met de naam van de god die hij voor zichzelf heeft geschapen.

Werkelijk, je denkt zeer gering over jezelf wanneer je het werk van de *mens*, op de *hoogte* waar hij zich *goden, mythe* en *eredienst* heeft geschapen, meent gering te mogen schatten!

Nog ben je *jezelf vreemd*, wanneer je de uitbeelding van de *geest* op deze aarde zoekt en toch afwijst wat in die uitbeelding erkend moet worden als het *werk van de mens*!

De wijzen der oudheid hebben voor *onmondigen* verstandig moeten verbergen,

dat zijzelf hadden gevormd wat door hen als het woord der *goden* werd verkondigd.

Zij echter die de stem der *godheid in zichzelf* hadden vernomen, moesten *goden* scheppen, wilde het *woord* in hen henzelf niet verschrikken!

Zo is de taal van hun mond voor *henzelf* reeds beeld en gelijkenis geworden en de *anderen*, die haar *vernamen*, hebben beeld en gelijkenis beeldenverwekkend in zich laten verder werken.

Hoge wetenden echter, die hadden ingezien waartoe de *geestelijke kracht* van de mens in staat is, hebben voor de *mythe* de *eredienst* geschapen – schiepen de verheven vormen van *magische handelingen* die, verborgen achter beeld en gelijkenis, de geheimste macht van de mens dienstbaar voor hem maakten.

Een groot deel hiervan ligt tegenwoordig onder puin bedolven, nadat het eertijds, gedurende tientallen van eeuwen, het heiligst bezit van de mens is geweest.

Veel ervan is ook nu nog werkzaam, maar wordt door degenen die het verzorgen, ternauwernood meer herkend.

Zij echter die alle eredienst *minachten*, omdat ze bij de wording van de *mythe* waardoor de eredienst gedragen wordt, de *mens* aan het werk hebben gevonden, dwalen in hun opvatting dat het laatste inzicht mythe en eredienst zou ontsluieren als de schepping van een dwaze waan.

Ze vermoeden niet dat de wetende hier in staat is te *eren* wat zij geringschatten!

Ze hebben er geen vermoeden van dat ze lopen over tempel-fundamenten, waar kostbare kleinodiën in de wand nog op de vinder wachten!

Ze hebben de *mens* herkend waar ze vroeger meenden dat er *goden* aan het werk waren – wat ze eertijds hebben vereerd, lijkt hun nu waardeloos en minderwaardig.

Slechts weinigen voelen in zichzelf aan tot welke hoogte *het werk van de mens* zich kan

verheffen.

Zij alleen zijn het die nog de *eerbied* kennen voor het werk dat door de mens van het verleden werd geschapen.

Zij weten dat er niet één grote *beschaving* heeft bestaan die zich niet verhief op een *eredienst* die zijn draagkracht had te danken aan een *mythe*.

Zij weten dat eredienst en mythe niet als het *werk van willekeur* kunnen worden geschapen, en *eren* daarom wat eens, uit de diepten van de scheppende kracht van de mens, in het leven is getreden.

De diepste diepten van deze bron werden nog door niemand gepeild!

Wie echter aanvoelend in zichzelf zoekt, zal spoedig beseffen dat hij slechts *zichzelf* minacht wanneer hij het werk van de oude *wijzen* beschimpt...

Met huivering moet hij staan tegenover het werk van de *mens*, dat hem de *godheid* openbaart!

MYTHE EN WERKELIJKHEID

Diep in de nacht der tijden ligt voor ons de huiveringwekkende *nood* verborgen, die ooit de mens ertoe heeft gedrongen de duistere *mythe* voort te brengen.

Terwijl de glans van het lichtvuur der eeuwige *liefde* zijn vaderland was – levend om eeuwig te *stralen* – vond de mensengeest zichzelf op deze aarde terug als een gevallen ster, te midden van de huivering in een chaotische wereld.

Toch had het licht, al was hij dier geworden onder de dieren, hem niet geheel verlaten. Ongelukkiger dan het dier, werd hij zich van de onuitsprekelijke eenzaamheid *bewust*, waarnaar hij vóór hij haar kende had verlangd – die hij zichzelf had bereid.

Thans kon hij niet verdragen wat hij vroeger innig had begeerd...

Daar hij van den beginne *beeldenvormer* was, is de *scheppingskracht* hem behouden gebleven, en zelfs in zijn diepste godverlaten-

heid heeft het 'dier' hem die niet kunnen ont-nemen.

Tot deze scheppingskracht heeft hij zijn toe-vlucht genomen en schiep daarmee in ogen-blikken van het grootste leed voor zichzelf in een *beeld* – zij het slechts duister en zeer ver-ward – de *weerschijn* van die lichtwereld, waaruit hij zichzelf had verstoten.

De velerlei krachten in de natuur, die hem zo dreigend nader kwamen en waarvan hij de macht voortdurend boven zijn hoofd voelde, eisten ook toegelaten te worden in zijn gees-tesschepping.

Hun invloed werd voor hem het werk van gruwelijke demonen, wier gunst de machte-loze zich niet anders dan door *offerande* kon kopen.

Wat mild was en weldadig op de door leed verbijsterde inwerkte, werd voor hem het werk van goede, welgezinde goden, bij wie hij door *lof* en *dank* in de gunst trachtte te komen.

Daar *veel* mensen *hetzelfde* aardse leven deelden, heeft ieder iets *bijzonders* toegevoegd aan de oervorm van dit beeld van een bovenaardse wereld, tot het in allen niet meer tot het bewustzijn doordrong dat zij zelf de *scheppers* waren van hetgeen nu hun geloof vormde.

De eerste *mythe* was ontstaan en had macht verkregen over de mensen. Talloos zijn de vormen die uit het zaad hiervan, dat van geslacht op geslacht werd verder gekweekt, aan de dag traden.

Lange tijd heeft zich in al die vormen niets anders geopenbaard dan de vreselijke *aardse nood* van de mens.

Daarna echter kwamen er enkelen die van verheven wonderen wisten te vertellen die hun in de stilte overkomen waren.

De hiërarchieën in de geestelijke wereld hadden zich over de mensengeest in het dier ontfermd en wilden hem de weg terug wijzen naar zijn vaderland.

Hier kon geen verlossing worden gebracht dan *door de mens zelf*.

Dus zochten en vonden ze de weinigen die ze tot *Stralenden van het Oerlicht* konden voorbereiden, om door hen *licht* te brengen aan de anderen.

Ze werden in het hart van *Azië* gevonden en van hieruit trokken ze de gehele wereld in, getrouw aan de zending die hun was opgedragen.

Plotseling dook onder alle volkeren een der hunnen op – hun woorden ontstaken een heilige vlam in allen die naar hen luisterden.

Wat ze hadden te verkondigen, was echter te verheven om *onverhuld* te kunnen worden verdragen.

Daarom ging het in de *mythe* in, zoals die op de plaats waar ze werkten werd gevonden. Een tijd brak aan die de mythe verhief tot beeld en gelijkenis van de heiligste *wijsheid*. Op deze manier werd aan ontelbaren het meest *geheime inzicht* gebracht.

Te zeer echter had het dier de mensengeest reeds verduisterd, en tallozen bleven er over die *niet* door het licht konden worden *bereikt*.

Het licht worstelde en streed met de duisternis, maar de duisternis bleef overwinnaar.

Nu werd de mythe op allerlei wijzen veranderd; en wat *licht* en *leven* vroeger daarin hadden uitgebeeld, verstarde tot een *levenloze* vorm – werd tot steunpilaar voor de afgoden-tempel.

De *Stralenden* – die voor iedere generatie opnieuw werden verwekt – trachtten steeds in alle oorden van de wereld, en vanuit de diepste verborgenheid, te redden wat gered kon worden.

Toch bleef het in iedere mensenleeftijd telkens maar een zeer gering aantal dat zich door hen vinden liet. De overigen dwaalden verder op de weg van de waan, meer en meer onderworpen aan het 'dier' en de demon der aarde, ver van ieder verlangen naar het licht.

In deze voortdurend groeiende nood, toen

het gevaar van te zullen verzinken in de gruwelijkste nacht van de oplossing der ziel, allengs de ganse mensheid bedreigde, hebben de geestelijke hiërarchieën zich opnieuw ontfermd over de gevallen in het dier der aarde en ervoor gezorgd dat ze hulp verkregen vanuit de geesteswereld: zij zonden één der Stralenden uit met een opdracht die vóór die tijd geen enkele heeft kunnen vervullen, en die ook na Hem door geen enkele meer kon worden vervuld.

In een niet te peilen liefde had Hij zichzelf in de geestelijke wereld voor deze zending aangeboden...

Reeds in het *geestelijk* gebied, alvorens zich met het 'dier' van deze aarde te verenigen, heeft Hij, om haar te kunnen vervullen, de *kracht van zijn liefde* gelouterd tot de hoogste volmaking...

Als de *grootste van alle liefde-rijken* die de aarde ooit heeft gedragen, volbracht Hij in zijn *dood*, wat Hij op zich genomen had om te volbrengen.

De *onzichtbare aura* van de aarde werd in zijn doodsuur op *Golgotha* door Hem zodanig *veranderd*, dat allen die eerlijk zoeken en innerlijk hun *wil* keren van de duisternis naar het *licht*, nu *verlossing* moeten vinden wanneer ze in zichzelf innig daarom smeken...

Nu was door Hem *gemakkelijk* geworden wat *vóór* zijn liefdedaad op *Golgotha* door de kracht van de *sterksten* ternauwernood kon worden bereikt!

Wel bleef de duisternis nog op haar plaats, ze had echter niet langer meer de macht de mens die haar werkelijk *wil* weerstaan, gebonden te houden als vroeger.

Haar *grootste* kracht was door die *liefde*-daad *van een aards mens* voor altijd *gebroken!*

Wel had de grote liefde-rijke de mythe van zijn tijd en volk *doorlicht*.

Wel had Hij de verheven *wijsheid* aangetoond die erin was gelegen, en haar *afgescheiden* van de *waan* die haar bijna dreigde te wurgen. Wel had Hij als eerste van zijn broeders de

leer van de geest, die Hij moest geven, zuiver en *helder* verkondigd zonder haar als *beeld-spraak* in de *mythe* in te weven, gelijk de vroegeren die vóór Hem de mensen hadden geleerd, dit nog voor raadzaam hielden.

Toch kon Hij niet verhinderen dat anderen *na* zijn leven op aarde *zijn eigen beeld* in de *mythe* hebben verweven, dat *de berichten van zijn leven zelf een mythe zijn geworden*. Ook in *deze mythe* heeft *eeuwige wijsheid* beeld en gelijkenis gevonden!

Maar ook in *deze mythe* werd de *wijsheid* zozeer door de waan omvat dat een scherpe *scheiding* noodzakelijk is, zal de waan de *waarheid* niet blijvend overwoekeren!
De laatste grote mythe die de mensheid heeft geschapen, moet worden verhelderd tot de *werkelijkheid*, waarvan ze is uitgegaan!

Duizenden jaren heeft de *mythe* de mens gediend om zijn nacht te verlichten – nu echter is de tijd van lering door de *mythe vervuld*

– de tijd van inzicht vanuit de *werkelijkheid* is aangebroken!

Wel zal de mens der komende tijden de *mythe*, die door de voortijd werd geschapen, kunnen *eren* als niemand vóór hem – hij zal haar echter waarden als een *spiegelbeeld*, dat hem wel inlicht wanneer hij zelf zijn gelaat wil beschouwen, maar dat zijn lichamelijk leven geenszins in zich draagt.

Meer en meer zal de scheppingskracht van de mens allengs op *andere* wijze een prikkel tot vormgeving zoeken; en al mag menig *werkelijk gebeuren* de *mythe* nog dienen, toch zal men een groot onderscheid weten te maken tussen de *laatste werkelijkheid van het Zijn* en alles wat slechts door beeld en gelijkenis *kan worden gezegd*.

De *macht* die de *mythe* eertijds over de gemoederen heeft gehad en nu nog vermag te behouden waar het *geloof* nog leeft dat er eens door werd gevormd, zal haar in een nieu-

were tijd worden *ontnomen*, om *nimmermeer* tot haar terug te keren!

Het *geestelijk leven*, dat door de mythe slechts kon worden *weerkaatst*, zal de nieuwe mens zelf vervullen; en *in zichzelf* zal hij alle waarheid *aanvoelen* die voor zijn vaderen slechts *in een beeld* van de mythe toegankelijk kon worden.

Laat intussen echter de mythe der ouden overal de *eerbied* te beurt vallen die haar werkelijk toekomt als het *geestelijk werk van de mens*.

INHOUD

Een woord vooraf	7
Het werk van de mens	9
Mythe en werkelijkheid	15
Mythe en eredienst	27
Eredienst als magie	35
Magie en inzicht	47
Het innerlijk licht	61
Gevolgtrekking	73